

та вдосконалення організаційних аспектів стають невід'ємною необхідністю успішного проведення заходів в умовах воєнного конфлікту. Відбувається повноцінне переформатування масового свята як важливого соціокультурного явища мистецького змісту. Наявні зміни відображають глибокі трансформації в цінностях, емоціях та способі організації подій у воєнний період, де кожен елемент свята стає важливим виразником національного духу та вдячності захистникам.

Б. Капон

СЕРЕДНЬОВІЧНІ РОЗВАЖАЛЬНІ АРТИСТИ: ХАРАКТЕРОЛОГІЧНІ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНІ ВІДМІННОСТІ

В. Карон

MEDIEVAL ENTERTAINING ARTISTS: CHARACTEROLOGICAL AND FUNCTIONAL DIFFERENCES

Середньовічні гістріони, ваганти, мінестрелі та скоморохи були важливою частиною культурного життя середньовіччя. Вони виступали на вулицях, народних ринках, дворах та великих заходах, розважаючи та передаючи важливі соціальні та культурні значення через свої вистави. Творчість цих артистів включала музику, танці, театральні вистави, жонгливання, імпровізацію та взаємодію з глядачами. Вони як влаштовували веселі та захоплюючі танцювальні вистави, включаючи комічні елементи та жартівливі підходи до рухів, так і володіли акробатикою, демонструючи неймовірні вистави, що зачаровували глядачів своєю майстерністю.

Гістріони, ваганти, мінестрелі та скоморохи — це різні групи артистів та розважальників, які виступали в середньовіччі та ранньому Новому часі. Вони передавали соціальні та культурні значення через свої вистави, створюючи важливу мозаїку середньовічної культури.

Означимо різницю між ними:

Гістріони (Jesters)

– Характеристика:

Гістріони — це веселі артисти, які виконували комічні вистави, імпровізації, танці та гумористичні номери.

– Функція:

Зазвичай вони працювали на дворах урядових посадовців та вищих чинівників, даруючи їм розваги та веселощі.

Ваганти (Jugglers)

– Характеристика:

Ваганти — це артисти, які вміють жонгливати, виконувати трюки з різними предметами та виступали на вулицях та народних ринках.

– Функція:

Їх вистави в основному базувались на майстерності жонгливання та акробатиці, і вони привертали увагу глядачів своїми вміннями.

Мінестрелі (Minstrels)

– Характеристика:

Мінестрелі — це музиканти та виконавці, які грали на музичних інструментах, таких як ліра, арфа, дудочка. Вони також можливо виконували пісні та розповідали історії.

- Функція:
Мінестрелі подорожували з місця на місце, розважали дворян та людей на ринках своєю музикою та виставами.
Скоморохи (Sciomachy)
- Характеристика:
Скоморохи — це комічні артисти, які використовували жартівливі образи та імітації для виклику сміху у глядачів. Вони також виконували музичні й танцювальні вистави.
- Функція:
Скоморохи були характерними для східнослов'янської культури й відігравали важливу роль у селянських святах і обрядах, розважаючи та надихаючи глядачів.
Творчість середньовічних артистів мала велике значення, впливаючи на розвиток мистецтва та розважальної культури в подальших століттях.
Отже, хоча ці групи артистів мали схожі розважальні функції, вони різнилися за акцентами та специфікою вистав. Гістріони більше фокусувалися на гумористичних виставах, ваганти — на вмінні жонглювання та акробатиці, мінестрелі — на музичних виставах, а скоморохи — на комічних образах та виставах з елементами імпровізації.

К. Сологуб

НОВІ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ МІФУ В ЄВРОПІ (КІНЕЦЬ XIX — ПОЧАТКУ XX СТ.)

К. Solohub

NEW INTERPRETATIONS OF MYTH IN EUROPE (END OF THE XIX CENTURY — BEGINNING OF THE XX CENTURY)

На початку XIX століття в літературі та мистецтві виникає інтерес до міфології. Саме в цей період німецьким філософом і письменником Фрідріхом Шлегелем була прописана програма створення нової міфології, яка покликана говорити про подібність природи та людини. Ідеться про художню міфологію, основувану на синтезі «чуттєвого» античного язичництва і «духовності» християнства, де образи і сюжети традиційних міфологій трактувалися надзвичайно вільно. Розглядаючи міф як художню творчість природи, німецькі письменники-романтики відкрили нову, естетичну форму освоєння дійсності, яка за допомогою міфу отримала своє завершення безпосередньо у Ф. Шеллінга і стала основою методології ритуально-міфологічної школи в літературознавстві наступного століття.

Проблема інтерпретації міфів стає головним об'єктом досліджень у філософії, психоаналізі, в літературі та театрі XX ст. Орієнтованому на життєподібність реалізму XIX ст. на зміну приходить модернізм. Криза культурно-історичної ситуації на Заході породила той самий модерністський міфологізм, який ознаменував нові пошуки художнього мислення. Тепер це називають міфотворчістю, яка орієнтується не на подолання Хаосу Космосом, а на поетизацію і розуміння Хаосу як універсальної і невід'ємної частини буття.

До кінця XIX ст. у філософії та культурології відбувається т. зв. «ремифологізація», яка стала результатом теорії та практики мистецтва: «нові інтерпретації міфу висувають на перший план міф (і ритуал) як певну невід'ємну форму або структуру, яка здатна втілити найбільш фундаментальні риси людського мислення та соціальної поведінки, а також художньої практики».